

den Maade, og ikke selv vilde overtage den. Det vilde være meget let for Kjøbenhavns Kommune at lave et Slagteri selv og der præstere de Værer, den bruger. Men vil Kommunen ikke det, saa burde den dog i alt Fald henvende sig til en eller flere respectable Slagtermestre, som da kunde levere Rødet til Dagspris, ja, maasse noget billigere, fordi der kan faas den store Leverance. Men at udbyde det ved Vicitation til den lavest bydende er i højeste Grad fraraadeligt og forkasteligt, og jeg vil ogsaa haabe, at det vil blive paataalt offentligt i Kommunalraadet. Jeg vil ikke hermed sigte Slagtermester Jensen for at være mindre respektabel i sit borgerlige og daglige Liv end enhver anden Slagtermester. Det er ikke min Mening eller min Opgave, og det er han sikkert ikke, men denne Vicitation, denne Udbydelse til den lavest bydende medfører absolut, at en eller anden gaar saa langt ned, at han ikke kan præstere det, han har paataget sig. Enten spekulerer han saa i Arbejdskræften eller i Væren, der skal leveres, og enten det nu er det ene eller det andet, er det lige galt, og man bør gøre, hvad man kan, for at forhindre de værste Unoder, saa længe man skal vedblive at have dette Udbydnings- eller Vicitationssystem.

Ligeledes forholder det sig f. Eks. med Vicitationssystemet ved Snekastningen eller Bortførelsen af Sneen fra Kjøbenhavns Gader. Det er ogsaa ganske mærkværdigt, at noget saadant kan finde Sted. Det er aldeles urimeligt at en Del Bognmænd skulle spekulere i, hvor megen Sne der falder ned fra Himlen i den ene eller den anden Vinter. Det er jo aldeles umuligt for Bognmændene at vide det, og det har derfor ogsaa haft til Følge, at enkelte Vintre, naar der falder megen Sne, gaa Bognmændene fallit og kunne ikke eksistere, men de Herrer kunne være overbeviste om, at de gaa ikke fallit, forinden de have gjort alt muligt for at holde sig oprejste, og de kunne være overbeviste om, at de Arbejdere, der have været med til at udføre Arbejdet, ere blevne udpinte til det yderste, og at der er blevet gjort alt muligt for at faa den billigst mulige Arbejdskraft; det kunne de være ganske sikre paa. Men alset derfra ere saadanne vilde Spekulationer jo ganske urimelige. Det er jo umuligt, at Bognmændene skulde kunne

tænke sig, hvor megen Sne der vil blive at køre bort, førend Sneen virkelig er falden, det kan jo intet Menneske have nogen Mening om. Det medførte ogsaa, at for et Par Aar siden gif de fleste af de Bognmænd, som havde med denne Sag at bestille, omtrent til Grunde. Kommunalbestyrelsen hjalp derpaa ved at bevilge dem nogle Tusinde Kroner. Men er der et Aar — og deri ligger Fristelsen — da der ingen Sne kommer, saa de en betydelig Kapital uden Arbejde, og saa komme de ikke til Kommunalraadet og tilbyde Kommunen noget af denne Kapital. Men naar de ere ved at gaa fallit og ikke kunne tjene noget ved Arbejdet, saa komme de og forlange en Kapital af Kommunen. Det er en Uorden og noget, som aldrig burde ske fra Kommunalraadets Side lige saa lidt som fra Statens Side.

I disse Dage ser man, hvorledes man prutter og handler med Arbejderne om Snekastning ved Statsbanerne. Det forekommer mig i den Grad ussel, at der saaledes skal pruttes fra de offentlige Anstalters Side, enten det nu er Stat eller Kommune. Det forekommer mig, at det er en rædsomt Betaling, naar der for Snekastning tilbydes 20 Ore i Timen. Jeg kan ikke begribe, hvorfor Staten skal staa som en daarlig Arbejdsgiver, og jeg kan ikke forstaa, at Autoriteterne ville gøre det. Jeg vil haabe, at den højterede Trafikminister vil tage det under Overvejelse, og det vilde være meget ønskeligt, om han vilde lægge sig imellem. Det kan jo ikke bestrides, at 20 Ore i Timen for Snekastning er en elendig og ussel Betaling, og navnlig for den Slags Arbejdere, der staa ledige paa Arbejdsmarkedet, som man kan faa fat paa til enhver Tid, og som i lang Tid ikke have haft noget at bestille, maa man, naar de saa endelig faa noget at bestille, og det saa strengt Arbejde som Snekastning, betragte 20 Ore i Timen som en i allerhøjeste Grad lurvet Betaling. For 10 Timers Arbejde i Sne og Uvejr bliver det med 20 Ore i Timen 2 Kr. om Dagen, og jeg vil spørge de Herrer Lovgivere, om det ikke er en ussel og elendig Betaling, og i jærlig Grad, naar den udredes fra Statens Side. Jeg tror ikke, at Staten som Arbejdsgiver behøver at være saa karrig. Jeg indrømmer, at en fornuftig økonomisk Administration er paa sin Plads, og det er ikke